

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATVRA

Any III (segona època)

Granollers, 10 de Gener de 1932

Número 25

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

El meu vot en favor del Museu

La setmana passada apareixia en aquestes planes, un article de l'amic en Josep Font i de Falgàs, inspirat sense dubte en les més nobles tendències culturals i humanes. D'això podem estar-ne segurs els qui coneixem l'autor d'aquell article intítulat «Abans que Museus, escoles».

L'amic Font propugna per ajornar la realització del «Museu de Granollers i del Vallès Oriental» adduint per això les deficiències docents i altres d'ordre higiènic, que interessa resoldre a la nostra ciutat.

La bona fè i la noble intenció que hauran presidit aqueixa argumentació, em privaran de replicar-la amb tò d'acritud i de censura, però el dany que pot causar aquella actitud, a la mateixa cosa que vol defensar, és el que motiva aquestes ratlles.

A més d'inoportú, trobo equivocac de situar l'iniciativa del Museu com obstaculitzadora de la creació d'escoles. L'articulista podia enfocar el problema docent de Granollers i encetar una campanya tan enèrgica com la qüestió ho mereix, —que de bon grat l'hi hauriem ajudat— però no era indispensable involucrar les dues coses. No era indispensable, ni era convenient pensant cabalment amb les pròpies escoles.

Si en els dominis de la física hom accepta que la funció crea l'òrgan, aquesta llei resulta més evident i comprobable en les qüestions espirituals. No es cosa de planys que sorgeixin abundància d'exponents de cultura si el què hom desitja és que aquesta arrel i floreixi. Posat que «un Museu és un centre formidable de cultura», repetint paraules de l'amic

Font, no cal témer per la cultura allà on un Museu pugui vetllar-la. Més aviat esperaré que una campanya docent eficaç, tingui naixença i cobri impuls, dins el clos i a l'escalf d'un Museu, que en l'ermot espiritual d'un nucli urbà que no en tingui i amb el 40 per cent de la població escolar privada d'ensenyament

Els homes que fan un Museu, seran amics i partidaris de les escoles, i, és el caliu d'una institució així el que li cal a un poble que tingui tanta feina cultural a fer. No s'ha de plantejar el problema de Museu o Escoles i si jo he hagut d'involucrar també les dues coses ha estat conduït per la resposta a una argumentació viciosa.

Museu i escoles hauria d'ésser en tot cas, la bandera cultural i reacció adequada i coratjosa per a operar eficaçment en un medi deficitari. Em consta que, per gran sort, ja és aquesta la consigna i l'ambició del nostre Ajuntament i m'estranja que l'amic Font ho ignori.

També és possible que l'autor de l'article que estic comentant no s'hagi adonat prou del significat i de la funció que acompliria el Museu en la vida cultural de Granollers.

Però això serà l'objecte d'un altre article, potser d'una conversa pública que ja tenia en projecte per tal d'orientar l'opinió local i comarcal i els més directament interessats en el Museu. I això potser resultarà urgent de fer-ho, car per un editorial, de tonalitat molt digna, que vinc de llegir en el «Butlletí de l'Agrupació Excursionista de Granollers», m'entero que és cosa imminent o ja decidida, l'acord favorable de l'Ajuntament a l'instància presentada per la creació del Museu.

Segurament que aquest toparà amb unes dificultats positives però perfectament superables que no són pas les assenyalades per l'amic Font de Falgàs. Però tampoc és aquest l'objecte concret del meu comentari d'avui.

Amb tot, vull declarar el meu vot calidament favorable a la fundació del Museu i en fer-ho no hi va inherent la defensa d'iniciatives o mires particulars, ja que la meua intervenció en l'assumpte ha estat tan modesta que no val ni la pena de referir-se-hi.

Ha accentuat la meua alarma el fet que l'article que la motiva, hagi aparegut a les planes d'aquest periòdic, considerat portantveu oficiós del grup majorista municipal.

Em guardaré d'insinuar normes que no necessiten, als amics d'Acció, però la responsabilitat i direcció dels negocis espirituals d'una comunitat, comporten molt de compte i de vegades resulta necessària una cauta i provident reserva i s'imposa el control de les opinions massa simplificades.

Un estol de conciutadans entusiastes, al front dels quals cal situar-hi l'acció meritíssima de Vicents Albarranch, se senten empesos per una noble dèria que seria insensat de relentir o de decebre.

Si l'Ajuntament no ho havés fet ja, cal que proveeixi i que resolgui amb una urgència que avui no pot significar precipitació, puix si la més sana intenció pot desviar les excel·lències d'una iniciativa, no és prudent de deixar nobles causes al risc de frustrar-se entre atzars més perillosos i discussions eixorques.

FRANCESC GLANADELL

TEMES SOCIALS

Obrers, dignifiquen-vos

És molt primordial que els dirigents de les grans associacions obreres internacionals modernes compreguin que es

precis inculcar a les masses un sentiment més elevat i més delicat de la dignitat humana del que fins avui ha inspirat els seus actes.

Cal que cada treballador compregui la responsabilitat moral que contrau amb relació al treball que executa. És molt depriment que disculpant-se dient, que si

ells no ho fessin d'altres ocuparien el seu lloc, basteixin els uns, cataus immunds que han de servir d'habitació als seus germans treballadors; altres que fabriquen els aliments i begudes adulterades que emmetzinen, en lloc de nodrir als pobres; els que imprimeixen i fan circular llibres i periòdics de doctrines perni-